

General | | Actualitzat el 11/12/2020 a les 07:10

Sí, els nadons sí que se n'adonen

La psicòloga perinatal Paola Roig ens explica en què consisteixen les capacitats perceptives dels nadons

[inici centrareport] Durant molt de temps, s'ha tingut la **creença** que els nadons no se n'adonen, que **no són conscients**. De fet, fins no fa tant de temps els professionals de la salut pensaven que els nadons no sentien dolor.

Sota aquesta creença tota mena d'operacions i cirurgies eren realitzades sense anestèsia. No va ser fins als anys 80 que un metge, el **Dr. Anand**, comença a investigar sobre el patiment dels nadons.

Va mesurar i observar el comportament de diferents hormones durant i després d'una cirurgia, demostrant que les criatures **no només sentien dolor**, sinó que tenien una intensa resposta (inclús més que la de les adultes). Va ser arran d'aquests estudis que es **van començar a canviar els protocols** per atendre les cirurgies de nounats tal i com ho fem a dia d'avui.

Sembla que això queda molt enrere ja, però **part d'aquesta creença segueix molt viva**. És habitual seguir sentint comentaris com "total, **és molt petita**, no se n'assabenta". Per exemple, quan es perforen les orelles de recent nascudes per posar arracades, o quan una mare es mostra preocupada per allò que pot estar passant-li al seu nadó.

Normalment, les mares, ja sabem que **els nostres nadons hi senten**. Qualsevol mare suficientment bona s'angoixa una mica quan fan la punxada al taló, es preocupa si li molesta la llum, si té fred, si el soroll el desperta o **si alguna cosa fa plorar a la seva criatura**. Com parlàvem en l'article sobre la fusió emocional, les mares noten en la seva pròpia pell el que les seves filles i fills estan sentint.

I és que de fet, com dèiem a l'inici, els nadons tenen capacitats perceptives, senten el que els hi passa. I també ho recorden. El que passa és que **ho recorden diferent**. M'explico. Els nadons, en néixer, encara no tenen desenvolupat el còrtex cerebral (que s'encarrega del llenguatge i els números).

Això fa que encara no tinguin **pensament simbòlic**, ni per tant, llenguatge. Així, no podran recordar aquestes vivències amb paraules o amb imatges concretes com fem nosaltres. Però tot el que els hi passa quedarà registrat al seu cos, i **guardat en memòries implícites**, que es desenvolupen abans que el pensament simbòlic. Serà el seu cos el que registri aquestes sensacions i que ho recordi d'una manera sensible i veraç.

Tots aquests records queden al créixer gravats en forma de **records primitius corporals**, memòries emocionals i motrius, que afecten, de manera inconscient, la manera de relacionar-nos amb nosaltres mateixos i amb el món. En resum, **el que vivim de nadons**, d'acabats de néixer o fins i tot abans, **es queda amb nosaltres**.

Això és molt positiu i bonic quan pensem en la primera trobada amb la mare, la primera mirada amorosa, el primer cop que s'enganxen al pit, el primer cop que miren al pare, o a l'àvia. Tot aquest amor, tota aquesta escalfor, **tots aquests sentiments** i sensacions agradables, quedaran gravats i els portarem tota la vida.

Però també ens podem començar a preguntar què passa quan un bebè nota la pressió d'uns fòrceps,

quan l'empenyen pel canal uterí, quan són punxats al cap per mesurar el pH? són experiències gens grates que els agredeixen físicament i estressen el seu cos.

Aquests nadons neixen sentint que **venir al món és dolorós**, que venir al món fa mal. Tal i com diu la psicòloga Esther Ramírez Matos després de néixer en aquestes condicions, el més estressant que els hi pot passar és que els separin de la seva mare. Si ho traspassem a criatures més grans, seria com si un nena cau, s'espanta, es fa mal, i quan va a buscar a la seva mare, alguna cosa li impedeix arribar, i veu com cada vegada s'allunya més.

Pot semblar exagerat o dramàtic, però és important poder començar a parlar-ne. I poder començar a veure que **aquesta escena** que sembla de pel·lícula de por, és repetida diàriament, i moltes vegades, sense justificació.

Sé que quan parlem d'això pot **disparar-se la culpa**. Per aquella intervenció que li fan al meu nadó només néixer, perquè no vaig poder fer pell amb pell, perquè va estar a la incubadora, perquè vam posar arracades? I no, no ho explico per culpabilitzar.

Sóc conscient de les particularitats i **situacions especials** que pot viure cada família. Sóc conscient de que a causa de malalties o complicacions a vegades els nadons han de viure situacions complicades. Sóc conscient que aquestes intervencions sovint són necessàries, i que bé que hi són.

Ho explico perquè **cal crear consciència**. Ho explico per aquells casos en què sí que ens ho podem estalviar. Ho explico perquè és important entendre que els nadons sí que se n'enteren. Perquè crec que urgeix entendre que igual que **hi ha parts traumàtics per les mares**, també **hi ha naixements traumàtics pels nadons**.

"Les mares necessitem ser escoltades, i les criatures també"

Nosaltres, les mares, **necessitem ser escoltades, i les criatures també**. Necessiten que s'entengui que el que van viure, que potser es van espantar, que potser encara ho estan i que necessiten poder plorar, ser escoltats, interpretats, acompanyats i continguts en aquest dolor.

Si coneixem les seves necessitats i comprenem que sí que **perceben i senten**, podrem fer que inclús les situacions difícils siguin més suportables. És diferent que et punxin estan tu sol a sobre d'una superfície freda que al pit de la teva mare. És diferent que et separin de la teva mare i et deixin sol que sentir **la veu tranquil·litzadora** del teu pare que et va dient que tot anirà bé.

Recordem que, especialment durant els primers mesos, qualsevol intervenció serà més suportable pel nadó **si la fem en braços d'algun dels seus progenitors**. Hi ha situacions que no podem evitar, però sí que les podem transformar, oferint presència, mirada i paraula.

Al final els nadons no demanen tant, demanen simplement el que nosaltres voldríem si tenim por. **Que algú ens agafi la mà**, ens expliqui el que està passant, el que passarà. Que algú estigui amb nosaltres. Això és el més important, que puguem estar amb ells. Estar, en tots els sentits.

[ficentrareport]

[enquestaregistre]